

Emocions, records, vivències... (II)

Toni Roca

Malgrat tot, malgrat tot, el meu interès (després fou passió sense límit ni fre) per l'univers del cinema es manifestà de forma lenta i passats ja els anys de rigor. Res, idò, de llargues sessions i vetllades cinematogràfiques de petit al cine de barri

Un d'aquells cinemes que puc recordar, que vull evocar per la seva posterior evolució, és el Cine Central de Barcelona. Al principi del carrer Aribau, tot just tocant la vella Universitat barcelonina. El cine Central, desaparegut quan al seu davant es construí el, llavors, moderníssim Aribau, que estrenà les seves sessions amb el mític *West side story*,

cionar al llarg de la dècada dels vint), on diverses generacions hi passaren estones molt divertides. Com un servidor al cine Central, vaig descobrir (encara que no sé si entendre, que és una altra qüestió molt diferent) un dels gèneres, el musical, que anys endavant fou un dels gèneres que més prefereixo. I tot passava a l'ombra (millor expressat, a la llum clara, vi-

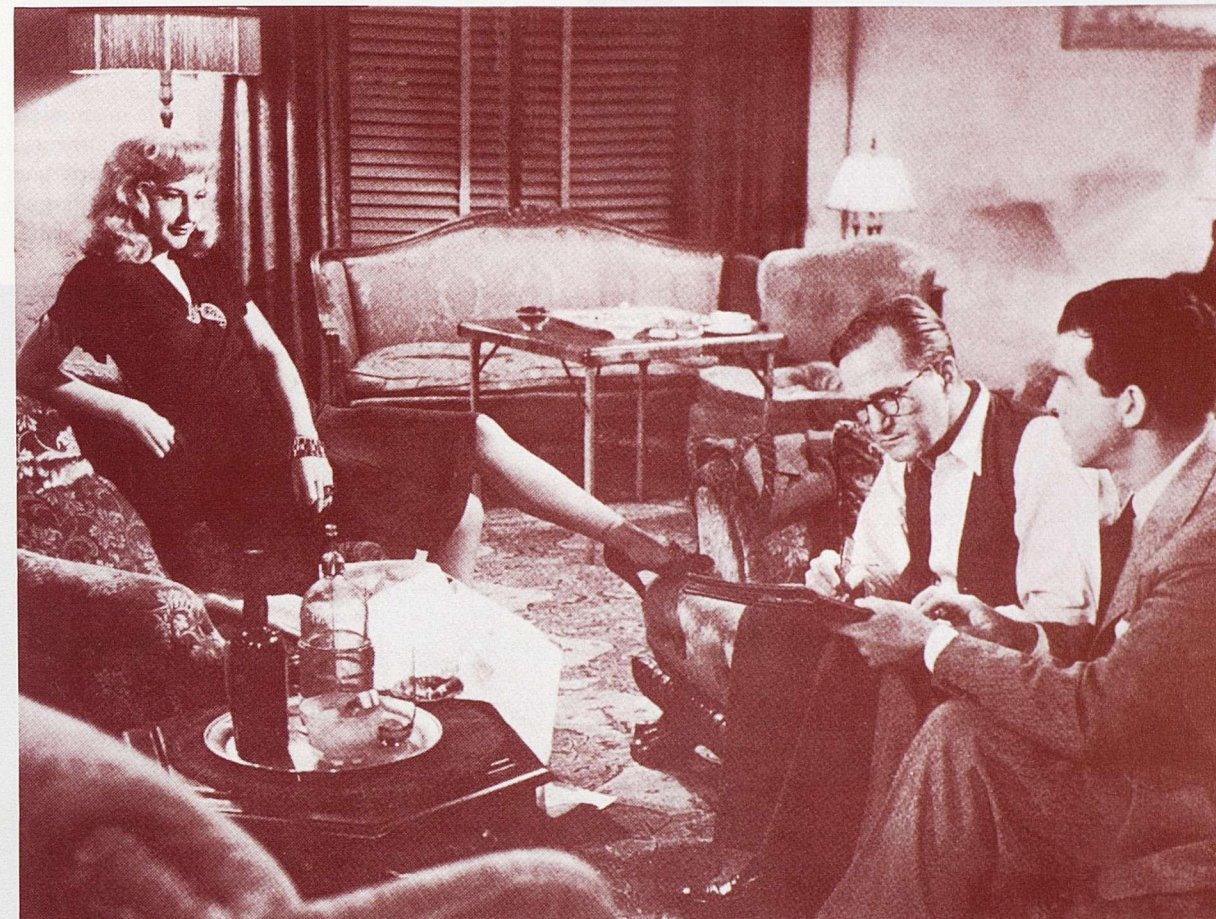
—recordo de manera vaga *Garbancito de la Mancha*, al Rialto palmès i antic, anys 40/50 amb l'escalfor familiar, pare, mare, germanes també— i l'assistència, gairebé como si allò es tractés d'una missa dominical i a la parròquia del poble, del barri o de la gran ciutat, a la projecció filmica. Repeteixo, que d'això, res de res. Penso ara, al cap dels anys, que a la meua família d'aleshores no hi havia un excessiu clima envers el setè art, però el cas és que la meua vocació, així, utilitzant un llenguatge capellanesc, fou tardana. I el gran esclat es produí molt a principis dels seixanta (recordeu, Windsor Palace barceloní, *El apartamento*, de Billy Wilder).

de Robert Wise/Jerome Robbins. Però des de l'any passat, l'antic Central es reformà i reconstruí i sobre les seves ruïnes s'aixeca a hores d'ara mateix tot un gran edifici que aplega quatre o cinc pantalles. Un multicine a l'ús i que tant ha pogut transformar el panorama de la cinematografia i la seva distribució i exhibició posteriors.

Aquell entranyable cine Central era, a la pràctica, com una mena de caixota de fusta, entre quatre parets de pedra per on la humitat i el fred es filtraven a la pell dels ossos d'una forma tan poc cortès com desconsiderada. Cine lent i de tradició, de data antiga (crec que començà a fun-

Per primera vegada a la meua vida, vaig sentir a flor de pell, a flor d'ànima i de cor allò que és, en definitiva, l'emoció filmica.

va, oberta) d'un dels clàssics de l'esmentat gènere. Un film arrevatador per una tarda cinematogràfica arrevatadora i d'empenta. Per primera vegada a la meua vida, vaig sentir a flor de pell, a flor d'ànima i de cor allò que és, en definitiva, l'emoció filmica. Aquella història d'uns germans una mica salvatges, cal dir-ho, enfrontats a tot un poble, fou convertit en un dels musicals més brillants i mítics de tota la història. Al meu esperit de jove cinèfil la pel·lícula fou de gran impacte.

Però a l'interior del cine Central tenia a la reserva i a l'espera altres emocions cinematogràfiques. Per exemple i sense anar més lluny, *Solo el valiente* (Gordon Douglas, 1951) amb Gregory Peck i Ward Bond. Després valorariem tal vegada amb més intensitat altres pel·lícules del seu director com *Rio Conchos*, un dels 'westerns' més sòlids dels temps actuals. Però, a l'hora del record i de l'emoció, no tinc més remei que de-

cantar-me per *Solo el valiente*, inaborrable i per a sempre a la meua ja una mica fràgil memòria. La 'trilogia', per dir-ho de forma simple d'una obra decididament menor, d'escassísim i dubtós interès. La pel·lícula en qüestió era *El príncipe estudiante*, però no la versió, excel·lent, que va fer el 1927 Ernst Lubitsch. És una moderna i molt vulgar adaptació del clàssic. Aquest príncep estudiant estava interpretat per Edmund Purdon, famós (i res més) per haver protagonitzat aquell torbador, però menys, *Sinhué, el egipcio*. Aquí Purdom feia de príncep perdut a la universitat, enamorat d'una estudiant de classe social ínfima, inferior. Una història d'amor amb final previsible. Per raons d'estat, els dos enamorats han de renunciar a una vida en comú. És el seu, un amor sense futur. I així ho canta Edmund Purdon, doblat en aquesta ocasió per la veu, aleshores molt famosa i popular, de Mario Lanza. ■